

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB24 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB24 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 68.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb24-txt-shoot-n125.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB24:125

#

Mit Forhold til Mynster nu – Indøvelse i Christendom –
det med Goldschmidt.

Min Categorie er den Enkelte. Min Opgave har været med denne Categorie i dialektisk Eenhed at være Opvækkelse i et Bestaaende og ideelt at forsvare et Bestaaende mod det Numeriske, Partier o: s: v:

Altsaa jeg forsvarer et Bestaaende.

Reent ideelt havde jeg nu holdt ud at tjene min Idee. Da blev det mig af flere Grunde et Spørgsmaal, om jeg ikke ligefrem kunde slutte mig til det Bestaaende.

Men fordi jeg ideelt forsvarer et Bestaaende, deraf følger ikke udendvidere at jeg ligefrem er i Forstaaelse med det Bestaaende.

Dette maatte undersøges, og saa alvorligt som muligt. En Samtale med Mynster eller Deslige vilde været Barnagtighed.

Hvad gjør jeg da? Jeg udvikler ideelt hele den christelige Bevægelses Dialektik ubetinget, hvilken Meddelelse render et Bestaaende over Ende. Denne Meddelelse gjør jeg pseudonym, og anbringer et tre Gange gjentaget Forord, at jeg forstaaer det som ene sagt til mig, at jeg maa lære at henflye til »Naaden«.

Dette er Formelen for et christeligt Bestaaende, det er en Indulgents, »Naaden« maa anbringes her. Forstaaer det Bestaaende sig ikke saaledes, anbringer det ikke Naaden her, saa ere vi uenige. Men Meddelelsen var ideel, Ingen angreben.

Dette sætter jeg ud. I Sandhed var Noget skikket til at berøre Mynster piinligt da det.

[a] Men saaledes skulde det just være, for at faae Sandheden frem, og for ikke at spare mig selv, der virkeligt leed meget baade paa egne Vegne, og ogsaa i Hengivenhed for Mynster.

Jeg maatte nu see Følgen heraf. Enten maatte M. reise sig i hele sin Magt – maaskee knuse mig: vel, saa var dog Sagens sande Sammenhæng blev[et] aabenbart. Eller det blev ingen complet Seier: vel, der var gjort fra min Side Alt for ingen Misligheder at skjule over. Eller muligt, M. havde Aandsfrihed nok til at sige: dette er det Sande: jeg jublede ved Tanken derom. Eller han gjorde slet Intet: vel, min Hensigt var i saa Fald, at ende med en Lovtale over Mynster; thi jeg var fornøiet med, at han taug.

Saa fik jeg at vide, at han var rasende. Saa samtalede

jeg med ham. Alt dette findes i Journalen fra den Tid.

Efter Samtalen var jeg godt fornøjet og betænkt paa at anbringe Lovtalen.

Da kommer jeg til at tale med Nielsen. I min Glæde fortæller jeg, at jeg har talt med Mynster, og jeg priser hans Aandsfrihed. Jeg glemmer, at det maatte hidse Nielsen, som hader Mynster. I samme Øieblik saae jeg, at hvis jeg nu anbragte Lovtalen over M., vilde Nielsen vove det Yderste. Og Sagen var tillige mislig, thi hvad Mynster muligt skjulte i sig, vi[d]ste jeg dog ikke. Anbragte jeg Lovtalen for tidligt, risikerede jeg, at han benyttede den mod mig.

Saa maatte der gaae Tid hen.

Da hørte jeg paa flere Steder alligevel Tale om Mynsters Unaade. Madvig blev mig ganske besynderlig.^b Altsaa der maatte gaae Tid hen. Jeg længtes imidlertid blot efter at kunne gjøre det for Mynster. Men som sagt, man kunde ikke vide, hvad han skjulte, og om han ikke kunde falde paa, just naar Lovtalen kom, at bruge den mod mig og bryde officielt, benyttende denne Fordeel.

b og jeg maatte formode det kom fra Mynster, der altsaa dog skjulte Noget.

Saa kom Artiklen mod Rudelbach. Mynster var fornøjet, og jeg glad.

Blot nu et Ord af Mynster – saa skal Lovtalen komme.

Det kom det Ord – men det anbragte Goldschmidt og paa en saadan Maade!

Nu er Lovtalen umulig; selv om jeg nok saa gjerne vilde, det er umuligt, thi jeg vil hidse Nienseno: s: v:, saa det Sidste bliver værre end det Første. Lovtalen kan ikke komme; jeg maa nøies med den tidligere Tradition om min Ærbødighed og Hengivenhed for Mynster. Lovtalen kan ikke anbringes, hele min Forfatter-Virksomhed ikke forvandles til en Triumph for Mynster, det var at gjøre mig selv latterlig, da M. har saaledes anbragt Goldschmidt, og, som sagt, det er umuligt, thi Nielsen o: s: v: vilde hidses til det Yderste og styrte sig over ham og skade uberegneligt.

Mynsterer paa en Maade skeet sin Ret, thi han har aldrig handlet nobelt mod mig, han har i Grunden villet spendere mig paa sin Egoisme, og i ethvert Tilfælde han burde længst været Den, der selv havde foreslaaet mig en Plads ved et Seminarium end sige hjulpet mig, hvis jeg ønskede det.

Men det smerter mig; thi mod Mynster ønskede jeg at gjøre uendelig mere end hvad Ret er. Men han har selv gjort det umuligt.

Men mit Forhold til det Bestaaende er ordnet. Thi

væsentligen har Mynster tiet; det med Goldschmidt er mere en personlig Fornærmelse mod mig. Thi Mynster har jo just villet drage Goldschmidt frem, fordi han forsvarer det Bestaaende. Misligheden er Goldschmidts vita ante acta og, personligt for mig, hans Historie med mig; jeg forlanger blot, at G. skal tilbagekalde sit 6aarige Forbigangne.